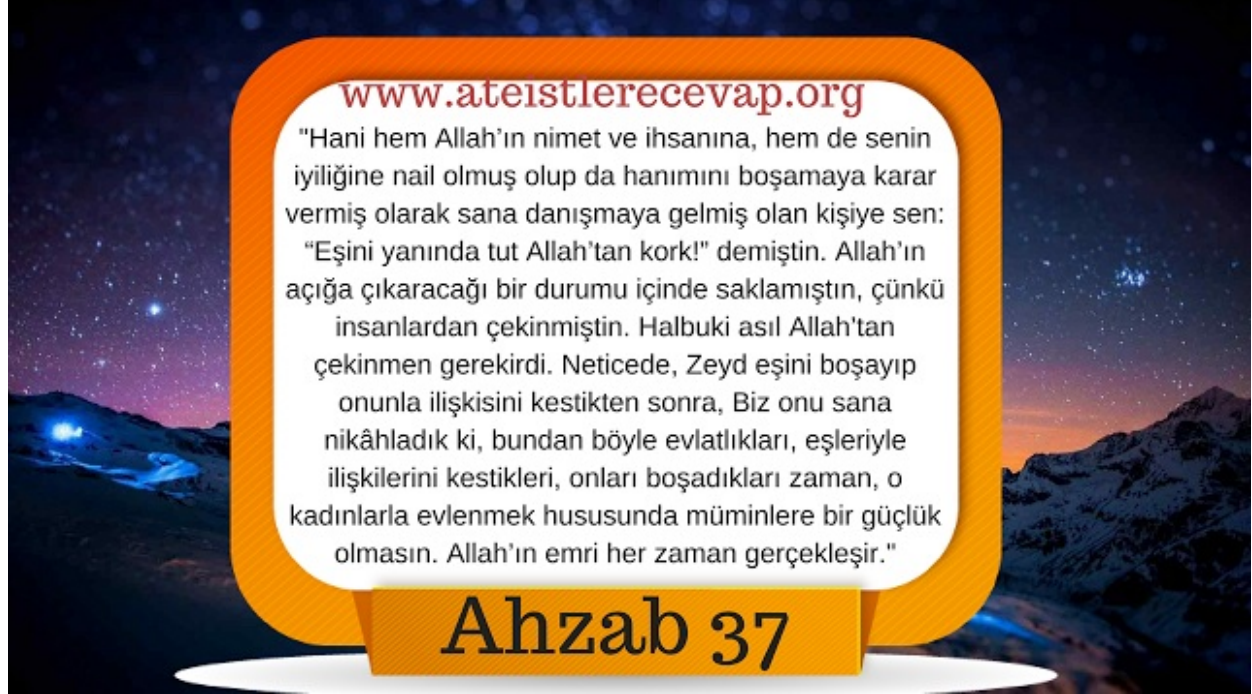

Ahzab 37 Peygamberimiz evlatlığının eşi ile neden evlendi?

www.ateistlerecevap.org/2017/09/ahzab-37-peygamberimiz-evlatlgnn-esi.html

ateistlerecevap

Eylül 2, 2017

Hicretin 5. Senesi, Zilkâde Ayı.

Hz. Zeynep binti Cahş, Resûl-i Ekrem Efendimizin halası Ümeyme binti Abdülmuttalib’in kızı idi. Daha önce Peygamber Efendimizin evladlık edindiği Hz. Zeyd bin Hârise ile evlenmişti. Bu evliliğin dönürlüğünü de bizzat Resûl-i Ekrem Efendimiz yapmıştı.¹

Hz. Zeynep ve ailesi böyle bir evliliği istemedikleri hâlde, sırf Peygamber Efendimizin ısrarı üzerine rıza göstermişlerdi.

Hz. Zeyd, izzetli zevcesi Hz. Zeynep’i kendisine mânen küfüv (denk) bulmuyordu. Bu durum mânevî imtizaçsızlığa sebep oluyordu. Nitekim evliliklerinin birinci yılı henüz bitmişken, Hz. Zeyd, Peygamber Efendimize gelerek, “Yâ Resûlallah! Ben, âilemden ayrılmak istiyorum.” dedi.

Peygamberimiz (s.a.v.)’in cevaben, “Zevcenı tut, boşama! Allah’tan kork.” buyurdu.² Fakat Hz. Zeyd, ferasetiyle Hz. Zeynep’in yüksek bir ahlâkta yaratılmış olduğunu ve bir peygamber hanımı olacak fıtratta bulunduğunu hissetmişti. Kendisini de ona zevc olacak fıtratta mânen küfüv bulmadığı için boşadı.

Peygamber Efendimiz, mânevî geçimsizlik sebebiyle Hz. Zeyd ve Hz. Zeynep arasındaki evliliğin son bulmasından son derece üzüldü. Çünkü, bu evliliği kendisi arzu etmişti. Durumun düzeltilmesi, mahzun Zeynep (r.a.) ile hâdiseden dolayı üzülen akrabalarının gönlünün alınması gerekiyordu.

Hz. Zeynep’in iddeti (boşandıktan sonra beklemesi gereken müddet) dolmuştu.

Resûl-i Ekrem Efendimiz bir gün Hz. Âişe Validemizle oturmuş sohbet ediyordu. Bu esnada kendisine vahiy geldi. İnen âyetlerde Cenâb-ı Hak şöyle buyuruyordu:

“Zeyd o hanımla alâkasını kesince Biz onu sana nikâhladık tâ ki evlâtlıklarının boşadığı hanımlarla evlenmenin mü’minler için günah olmayacağı anlaşılsın. Allah’ın emri işte böylece yerine getirilmiştir.”

“Allah’ın kendisi için takdir ettiği şeyi yerine getirmesinde Peygamber için bir vebâl yoktur. Daha önce geçen peygamberler hakkında da Allah’ın kanunu böyledir. Allah’ın emri, tâyin edilmiş ve değişmez bir hükümdür.”³

Vahiy hali sona erince, Kâinatın Efendisi Peygamber Efendimiz (a.s.m.)

gülümsedi, “Allah’ın, onu bana gökte nikâhladığını, Zeynep’e, kim gidip müjdeler?” buyurdu. Âyet-i kerimelerden açıkça anlaşılacağı gibi, Cenâb-ı Hak, Hz. Zeynep’i zevceliğe alması için Peygamberimiz (s.a.v.)’e emir vermiştir. Resûl-i Ekrem Efendimiz de bu emre uyararak Hz. Zeynep’i zevceliğe almıştır. Âyet-i kerimedeki “Biz onu sana zevce yaptık” beyanı, bu nikâhın bir akdi semavi olduğuna açıkça delâlet ediyor. Demek ki, bu nikâh, harikulâde, örf ve zahiri muâmelelerin üstünde sırf Allah’ın emriyledir ki, Resûl-i Kibriyâ Efendimiz, Allah’ın emrine boyun eğmiştir. Nefsî arzularla hiçbir ilgisi yoktur.

Bu Evliliğin Mühim Bir Hikmeti

Cenâb-ı Hakkın emriyle, Peygamber Efendimiz (a.s.m.) ile Hz. Zeynep arasında kurulan bu evliliğin ehemmiyetli bir şer’i hükmü olduğu gibi, bütün mü’minleri ilgilendiren bir hikmet ve fayda tarafı da vardı. Bu da konu ile ilgili gelen vahyin: “Tâ ki, evlâtlıklarını, kendilerinden alâkalarını kestikleri zevcelerini almakta mü’minler üzerine günah olmasın.” meâlindeki kısmında beyan buyurulmuştur.

Çünkü, Cahiliyye Devrinde, bir kimse birisini evlât edindiği zaman, halk, evlâtlığı, onun adıyla anar ve evlâtlık, öz evlât gibi o kimsenin mirasından faydalanırdı. Haliyle bu inanca göre, evlâtlığın boşadığı kadını, onu evlât edinen kimse alamazdı, bu haramdı.

İşte, Peygamber Efendimizin, Allah Teâlânın emrine uyararak, Hz. Zeynep’i zevceliğe almasıyla Cahiliyye Devrinin bu inanç ve âdetinin bâtil olduğunu ortaya kondu. Böyle bir durumda mü’minler için de vebâl ve günahın söz konusu olamayacağı belirtildi.

Münafıkların Dedikoduları

Peygamber Efendimiz (a.s.m.) Hz. Zeynep’le evlenince, her meselede fırsat kollayıp, Müslümanlar arasında fitne ve fesatı çıkarmaya can atan münafıklar, bu meselede de ileri geri konuşmaya başladılar. Cahiliyye Devri inancına göre, evlâtlığın boşadığı karısını almayı haram sayıp, bunu Resûl-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.) aleyhinde dedikodu vesilesi yapıp, “*Muhammed, evlâdın karısıyla evlenmeyi haram kıldı. Kendisi ise oğlu Zeyd’in boşadığı karısıyla evlendi.*” diyerek yaygaraya başladılar.⁴ Gelen vahiy bu hususa da açık bir şekilde şöyle cevap veriyordu.⁵

“Muhammed hiçbirinizin babası değildir; o Allah’ın Resûlüdür ve peygamberlerin sonuncudur. Allah ise her şeyi hakkıyla bilir.”⁶

Peygamberlerin, ümmetlerine bir baba gibi nazar ve hitapları risâlet vazifesi itibariyledir, beşeri şahsiyetleri itibariyle değildir. Bu bakımdan, elbette onlardan zevce almanın uygun olmayacağından bahsedilemez. Kur’ân-ı Kerim, zihinlerde bu hususta uyanacak herhangi bir istifhamı bertaraf etmek maksadıyla, meâlini aldığımız son âyet-i kerime ile mânen şöyle demektedir:

“*Peygamber rahmeti İlâhiye hesabıyla size şefkat eder, pederâne muâmele eder ve risâlet namına siz Onun evlâdı gibisiniz. Fakat şahsiyeti insaniye itibariyle pederiniz değildir ki, sizden zevce alması münasip düşmesin! Ve sizlere ‘oğlum’ dese, ahkâmı şeriat itibariyle siz onun evlâdı olamazsınız!*”⁷

Böyle bir çok cihetlerden hikmetleri bulunan ve hayırlara vesile olan bu pâk ve nezih evliliğe toz kondurmak ve bununla da Resûl-i Kibriyâ Efendimizin yüce şahsiyetine gölge düşürmek niyetiyle çırpınıp duranların, hüsni niyetten ne kadar uzak ve maksadı hareket ettikleri, elbette ki, bu izahlarımız neticesinde, basiret ve feraset sahibi mü'minlerin gözünden kaçmaz.

Düğün Ziyafeti ve Bir Mu'cize

Evliliklerinde ashabına düğün ziyafeti tertiplemek, Resûl-i Ekrem Efendimizin bir âdeti idi. Bu âdet, Müslümanlar arasında da günümüze kadar sünnet olarak devam edip gelmiştir. Fahr-i Kâinat Efendimiz, Hz. Zeynep'le evlendiği gün, Enes bin Mâlik'in annesi Ümmü Süleym, kendilerine yağda kavrulmuş biraz Medine hurması gönderdi. Gönderilen hurma küçük bir kap içinde, ancak Peygamber Efendimiz ve Hz. Zeynep'e kâfi gelebilecek kadardı.

Hâdiseyi, bu bir avuç hurmayı getiren "Hâdimi Nebevî" ünvanıyla şöhret bulan Hz. Enes bin Mâlik şöyle anlatır:

"Nebî (a.s.m.) götürdüğümü kabul etti ve 'Bana, Ebû Bekir, Ömer, Osman ve Ali'yi (r.a.) çağır.' diye emretti. Bu arada daha birçok kimsenin ismini zikretti. Resûlullahın azıcık bir yiyecek için birçok kimseyi çağırılmayı bana emretmesine şaşıtm. Ama emrine aykırı hareket edemezdim. Onların hepsini çağırdım.

"Bu sefer, 'Bak, Mescid'de kim varsa, onları da çağır.' dedi. Öyle yaptım. Mescid'e gidip, orada namaz kılan kimi buldumsa onlara, 'Resûlullahın düğün ziyafetine buyurunuz.' dedim." "Geldiler. Nihayet sofraya doldu. Bana, 'Mescid'de kimse kalmadı mı?' diye sordu. 'Hayır!..' dedim.

Bu sefer, 'Bak, yolda kim varsa, onları da çağır.' dedi.

"Çağırdım. Odalar da doldu. 'Gelmeyen kimse kaldı mı?' diye sordular.

"Hayır, yâ Resûlallah!" dedim.

"Haydi çanağı getir.' buyurdu

"Getirip önüne koydum. Elini çanağın üzerine koyup bereket duâsında bulundu. Bundan sonra, 'Onar onar halkalansınlar ve herkes kendi önünden yesin.' buyurdu.

"Dâvetliler emredilen şekil üzere oturarak doyuncaya kadar yediler. Böylece bütün dâvetliler bölük bölük gelip yiyip gittiler.

"Ben çanakdaki hurmaya bakıyordum. Sofada ve odalarda bulunanların hepsi ondan doyuncaya kadar yedikleri hâlde çanakdaki hurma getirdiğim gibi duruyordu.

"Resûlullah bana, 'Ey Enes! Kaldır.' diye emretti.

"Ben de çanağı kaldırdım. Sonra da annemin yanına vardım. Hâdiseyi olduğu gibi anlattım.

Annem de bana,

'Hiç hayret etmene gerek yok! Eğer, Allah ondan bütün Medinelilerin yemesini dilemiş olsaydı, hepsi de yer ve doyarlardı.' dedi."8

Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (a.s.m.) dini, dâveti ve risaleti umumî olduğu için, hemen hemen kâinatın her nevinden mucîzelere mazhar olmuştur. Duâsıyla yemeklerin bereketlenmesi hususunda da birçok mucîzeler göstermiştir. Mevzu ile ilgisi bakımından bu mucîzeyi burada naklettik. Ve, duâ ediyoruz:

"Yâ Rab! Resûl-i Ekrem'in (a.s.m.) bereketi hürmetine, bize ihsan ettiğin maddî ve mânevî rızıkımıza bereket ihsan eyle!" Âmin...

Dipnotlar:

1. Tabakât, 8:101.

2. A.g.e., 8:101; Tirmizî, Sünen, 5:354; ibn-i Kesir, Tefsir, 3:491.

3. Ahzab Sûresi, 37-38.

4. Cahiliyye Devrinin bu evlâd edinme âdeti Kur'ân-ı Kerîmin şu mealdeki âyet-i kelimeleriyle ortadan kaldırılmıştır. '... Allah evlâtlıklarınızı, oğullarınız hükmünde kılmamıştır. Bunlar sizin ağzımızdaki mânâsız bir sözden ibarettir. Allah ise hakkı bildiriyor ve kullarını doğru yola iletiyor.

"Onları kendi babalarına nisbet edin; Allah katında doğru olan budur. Eğer babalarının kim olduğunu bilmiyorsanız, zâten onlar sizin din kardeşleriniz ve dostlarınızdır. Bu hususta unutarak veya bilmeyerek yaptığınız hatadan dolayı sizin için bir günah yoktur; siz ancak kasten yaptıklarınızdan mes'ulsünüz. Allah ise çok bağışlayıcı, çok merhamet edicidir." (Ahzab, 33/4-5.)

5. Tirmizî, Sünen, 5:352.

6. Ahzab Sûresi, 40.

7. Mektûbat, s. 28-29.

8. Müslim, 2:1051.